No juguem amb la llengua.

Opinió | 01-11-2012 | 12:29

En l?edat de la globalització, és evident que hi ha molts condicionants ?i no sols els del mercat? que fan que els idiomes menys forts puguin prosperar o morir. És el cas del català. A l?hora de dissenyar-ne la política lingüística, no serveixen simplificacions ni ?bonismes? si la volem encertar en la difícil tasca de salvar-lo, per molt oficial que sigui. Quan volem decidir democràticament el futur estatus dels idiomes parlats a Catalunya, per exemple, cal tenir plena consciència del que significaria atorgar-los un rang de plena co-oficialitat amb el català, la qual cosa equivaldria a donar-los carta de naturalesa i estatus virtual d?idioma propi. Un estatus que ?recordem-ho? el mateix Tribunal Constitucional va negar per al català. Fer això equivaldria a continuar amb l?actual ordenament lingüístic que permet que qualsevol persona pugui viure a Catalunya exclusivament en espanyol, sense cap obligació a saber o utilitzar el català, si així li plau. Si procedim així ?per emprar les paraules de l?eminent lingüista Joan Solà? potser haurem aconseguit d?allargar l?únic cas d??exili interior lingüístic? (promogut per Franco) que haurà de suportar una llengua d?Europa en el seu propi territori, per molt Estat propi que llueixi.

Els qui promouen avui la plena oficialitat de l?espanyol en una Catalunya independent diuen que ho fan per evitar-nos una ?fractura? i per ?facilitar la cohesió?. En el nou marc polític català que diuen promoure (no se sap si serà ?estat propi?, ?model Massachussets?, ?nou estat d?Europa?, ?confederació? ? només Solidaritat parla clarament d?Estat independent amb català com a llengua oficial), cal demanar si canviarà molt l?actual tendència a l?espanyolització lingüística massiva del nostre jovent a moltes comarques catalanes. El gest politico-lingüístic del republicà Sr. Junqueras (?El castellano y la República catalana?, El Periódico 8.10.2012) i la indefinició de CiU en aquest camp, ¿ofereixen cap garantia real que el paper ?cohesionador? el pugui exercir mai el català a casa nostra? ¿Ens poden garantir que la factura de la ?no-fractura? no l?acabi pagant íntegrament la llengua catalana? Tot fa témer que no.

Ara fa vuit anys, el jove Èric Bertran ?el de la magnífica pel.lícula ?Fènix 11-23? que ara estrena Joel Joan? va pagar un dur càstig per enviar un mail a un supermercat exigint-li l?ús del català en l?etiquetatge. ¿No és a CiU que avui se li podria enviar (amb més cura) un mail semblant per la seva desgana a l?hora de protegir el català? Al castellà a Catalunya el podem estimar, comprendre, ensenyar, llegir, acceptar, respectar, recitar, estimular, estudiar, cantar i mimar. Tot el que vulguem. Però fixem-nos que si el fem tan oficial com el català, molts sociolingüistes ?com els citats més amunt? apunten que aquest idioma s?acabarà cruspint el català amb la gana inconscient

que dóna la legitimitat i la comoditat del qui es troba a casa. Haurem donat per bo, moralment, el fet consumat de 40 anys sense escola en català i d?immigració a terra desvalguda. Si realment volem salvar el català ?més enllà de la preocupació pels vots? siguem valents i escoltem els sociolingüistes.

Fuente: GN
Autor: Toni Strubell i Trueta